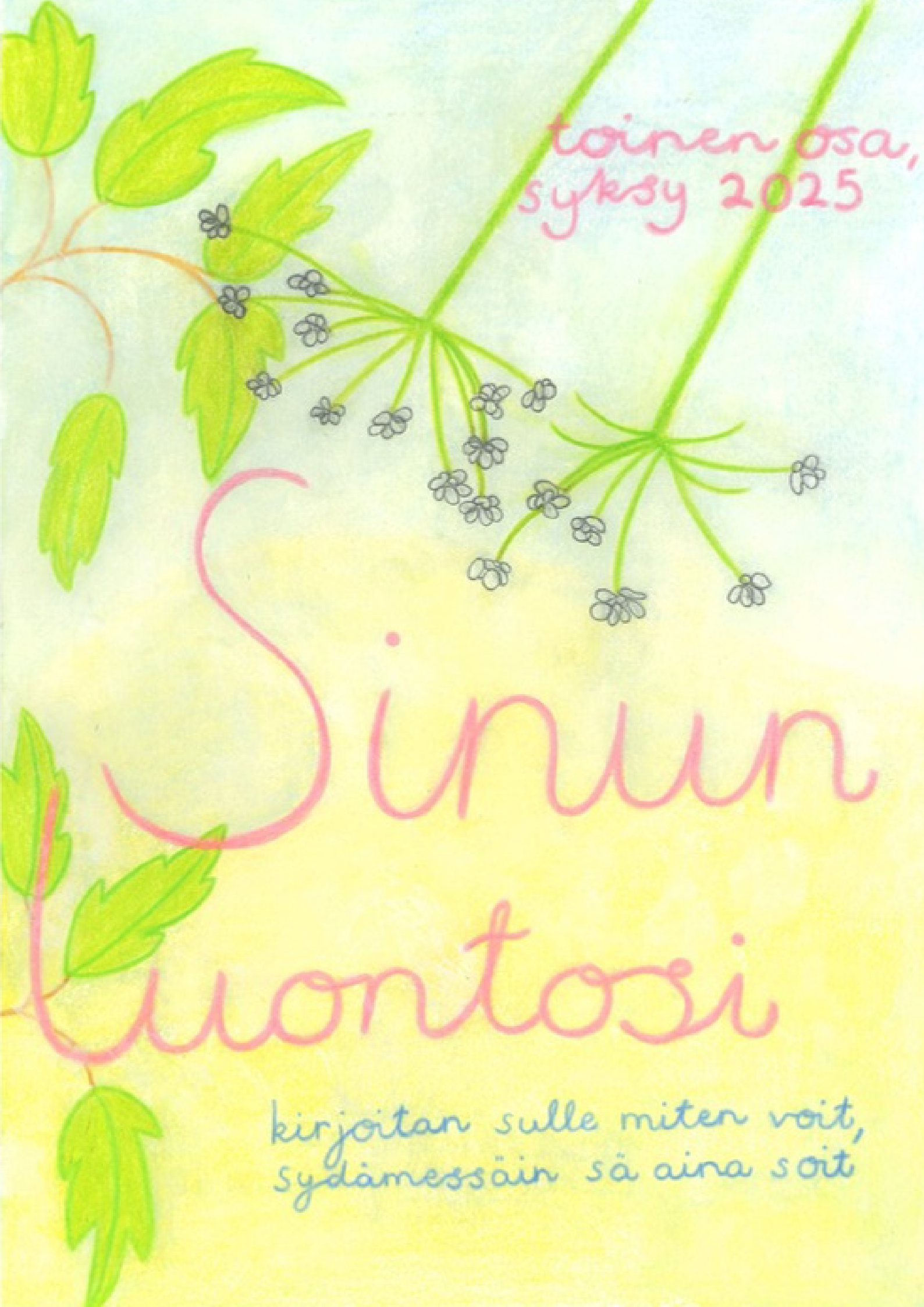

toinen osa,
syksy 2025

Sinun luontosi

kirjoitan sulle miten voit,
sydämessäin sä aina soit

Sisällysluettelo

- 3 alkusanoja
- 4-7 Sarin luonto
- 9-12 Taran luonto
- 13-16 Sanna-Marin luonto
- 17-22 Jounin luonto
- 23-27 Tekoälyn luonto
- 28 Loppusanat

Alkusanoja

Viime vuonna julkaisin siis lehden Luontoni mun, me-sivuilla. Siinä kerroin omasta luovuuden polustani. Sitä oli mielestäni erittäin hauska ja antoisa kirjoittaa. Joten päätin silloin, että teen myös jatko-osan, jossa kyselen muiden luovuuden polkuja. Vaan mitä sain, no juuri sen mitä halusin! Eli te osallistujat lähetitte minulle omat luovuuden polkunne. 🙄 Olin otettu, että kiinnostuneita löytyi. Toisen maailmaan on aina kiva sukeltaa. Sain tekstejä, joissa oli mielenkiintoista kuvailua, oivalluksia ja silkkoja faktoja, muun muassa tyhjän paperin syndroomasta ja vaativuudesta.

Toivon että te lukijat nautitte lukemastanne ja saatte siitä jotakin itsellenne. Ehkä innostutte vielä kirjoittamaan oman luovuuden polunnekin. 😊

Luovuuden polku on ihana ja mielenkiintoinen aihe, odotan myös mihin omani kehittyä. Vai hetkinen, mihin minä kehitän sitä, minustahan se on vain ja ainoastaan kiinni. Olen saavuttanut tarvittavan tasapainon elämässäni, joka mahdollistaa luomisen. Ei tarvitse enää keskittyä vaikka selviytymiseen vain. Tästä sitten vain luomaan, tyhjä paperi, täältä tullaan !!

Sarin luonto

-elämä on mahdollisuus

Elettiin 70-luvun puoliväliä, Torkkelinmäellä, 20 neliön kodissa isän kanssa lämminvesi tuli kaasulla, poletilla ja isä haki Avikaisen leipomolta rapeakuorista ranskanleipää, leipomon rouva sanoi ;tulee 10 minuutin päästä, isä odotti puiston penkillä, haki tuoreen leivän jonka kuori rapisi haukatessa,maistoi palan ja söi koko leivän ja kävi hakemassa uuden leivän kotiin.

Mä laitoin ruskea-oranssiin potkupukuun appelssiinit rinnoiksi ja poseerasin.Kerran kuului huoneesta keittiöön tussin vinkunaa, isä jo arvasi mitä tapahtuu tuli katsomaan ja minä olin tussilla tehnyt taidetta seinän täydeltä, isä ajatteli ettei kannata olla vihainen se teos oli jo siinä,odotin innoissani,aina kun tuli vieraita mä kahdella sormella ylpeänä esittelin taideteosta olin kaks vuotias.

Sit mä kirjoitin vihkotolkulla”väkäsiä”, mun setä sanoi:eihän nuo tarkoita mitään, painoin kynällä paperia niin että siihen tuli monen sivun reikä, siniseen ruutuvihkoon. Isä toi lämpöiset pyykki ja kaatoi ne munpäälle mä nautin ,kylvin niissä

Lämpöiset villasukat pitää olla tänäpäivänäkin ja ne ”väkäset” on nyt saanneetmuotonsa aloin pari vuotta sitten kirjoittamaan, naistenvastatarina kerronta kurssilla ,joka avasi minua,mulle sanottiin,kirjoita kaikki mitä mieleen tulee ja muodosta tarina, ensimmäinen oli,Kyläksen Enkeli ja siitä se lähti nyt niitä tarinoita on 37 ja niistä on tulossa kirja.mä aina luulin että maalaaminen on mun juttu nämä tarinat nousi aivan puskista

Ne ”väkäset” sieltä Torkkelinmäeltä,lapsuudesta, kävin itseäni läpi kirjoittaessa vaikken sitä oikein tajunut,lapsuus joka oli aivan hyvä, mietin että leikkiä pitää niin kauan kun sitä tarvitsee se valmistaa elämään eikä leikki saa koskaan loppua,pieni haltia meitä leikittää se kehoittaa kokeilemaan miltä aamukaste tuntuu ja istuttaa katselemaan auringonlaskua ,pieni taimi varttuu puutarhassa jossa aurinko katsoo häntä hellästi, siinä on hyvä, laitetaan laastari muurahaisen puremaan,pelastetaan pikkulintu ja perustetaan etsivä toimisto on hyvä oppia etsimään ja löytää vaikka itsensä sitten joskus kun sen aika on.

Joulupuu on rakennettu.

Suomen kansan sävelmä.

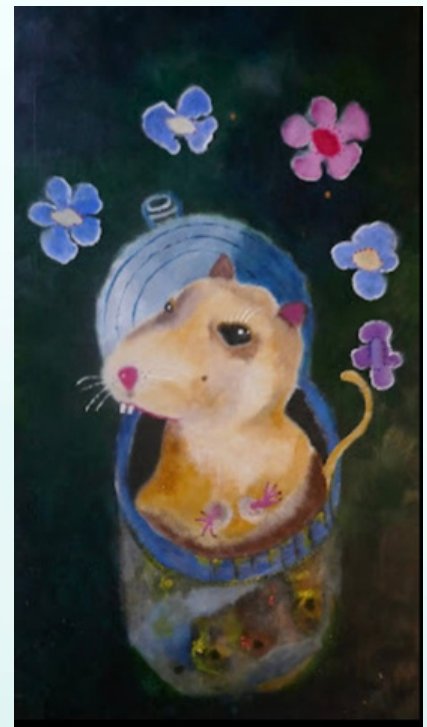

1. Jou-lu-puu on ra-ken-net-tu, jou-lu on jo o-vei-la.

Na-mu-si-a ri-pus-tet-tu om-pi kuu-sen ok-sii-la.

2. Kuusen pienet kynttiläiset
valaisevat kauniisti.
Ympäriällä lapsukaiset
laulelevat sulosti.

TV: KARJ + SÄÄ

Kun on ajatuksen vapaus voi tästä hetkestä palata lapsuuteen ja aavistella huomista se on elämän rikkaus ilman ennakkoluuloja, täällä niin kiireellä pusketaan eteenpäin ei ajatella missä on tai miksi tein jotain niin kuin tein on hyvä istua ja katsella elämäänsä, se on ihan mahtava juttu ,mitä on kokenut, ota hetkestä kiinni.

Kaikki rakkaus ja ne synkät myrskypilvet, lukematon määrä ihmisiä elon poluilla olkoon polkusi kaunis tai kivinen tie se kotiin vie joka on samaan aikaan lapsuuden Torkkelinmäki ja loppumaton valo, Rakkauden voima.

Lapsuus on niin puhdasta iloa ja ihmetystä leppäkertun pilkkuja ja ketunleipää, intiaanien jalanjälkiä aamukasteessa, litistyneitä sammakoita paljaitten jalkojen alla, simpukka ja sen helmi, mittarimato.

Aikuisella painaa kahleena järki ja kun se järki rikotaan tulee taidetta. Pieniä, pieniä kaloja ja iso ahven katselee kun heilutan varpaitani rannan hiekassa mulle sanottiin ettei niin saa tehdä ja mä juoksin rannalle, rohkeutta ei se syö vaan rakkaudesta pusuttelee. Tyyni vesi hiljainen ,laitettiin kaarnaveneen perään pihkaa siitä jäi rasva vana muistoksi.

Jo pienestä lapsesta huomaa lahjakkuuden, mihin päin alkaa suuntautua mikä kiinnostaa, ruokitaan sitä! Mulle on annettu lyijykynä ja ruutuvihko, konttaus ikäisenä, seitsemän vuotiaana ostettiin lankaa tuli ensimmäinen villatakki jossa oli sinistä ja punaista, maalari maalasi taloa, sanoi Äitini. mulle annettiin kaikki eväät hyvään elämään ei vaan aina mene niin kuin suunnittelee se on elämää, sitten sain värejä ne kumminkin jäi vähän takaalalle kunnes alkoivat ilmoitella itsestään, minä maalaan maailmaani, usein joku mieliala tai kun on vaikeaa silloin syntyy parhaat taulut ja ajatukset muuttuu hyväksi kun alan maalaamaan

tarvitsen suunnitelman mitä teen sitten kiraffi muuttuu etanaksi valmistuessaan, aika harvoin työ on hyvä pitäisi tavoittaa se jokin mä en tiedä mikä se on, joskus se löytyy. Minun mielessä on ympyrä mutta käteni piirtää neliön eli se on ihan sattuman kauppaa mitä syntyy. loputon on elämän virta, olet itse suurin taideteos, otan hetkestä kiinni tähden ja se lentää taulupohjalle sisarineen, kuulen askeltesä äänen.....

toukasta kuoriutuu perhonen joka värisevin siivin lentää elämänsä suureen näytökseen sen varjo lankeaa eteesi, sille riittää että sinä katsoit...

Taran luonto

-luodessa mieli vapautuu turhista murheista

4-vuotiaana piirsin luonnollisen kokoisen Posti-Einon postiautoineen puulämmitteisen pönttömuurin viereen valkoiselle seinälle.

10-vuotiaana tv-sarjoja seurattuani olin vakuuttunut, että minustakin, rutiköyhän perheen tytöstä, tulisi joko kirjailija tai maanviljelijän vaimo tai sitten molempia. Kirjoitin ammatit ystäväkirjaan, minkä löysin myöhemmin.

11-vuotiaana tein METKIS-lehteä yhdessä pikkusiskoni kanssa...ei ole hajuakaan, mistä olin saanut päähäni lehden toimittajana leikkimisen, ehkä siitä, kun kotona lehtipostin tulo oli joka päivä suuri tapaus ja vanhemmat pyhittivät päiväkahvitunnin lehtien lukemiseen.

13-vuotiaana tuli kevätjuhlassa superyllätys; sain 7. luokan päättyessä ainekirjoitusstipendin.

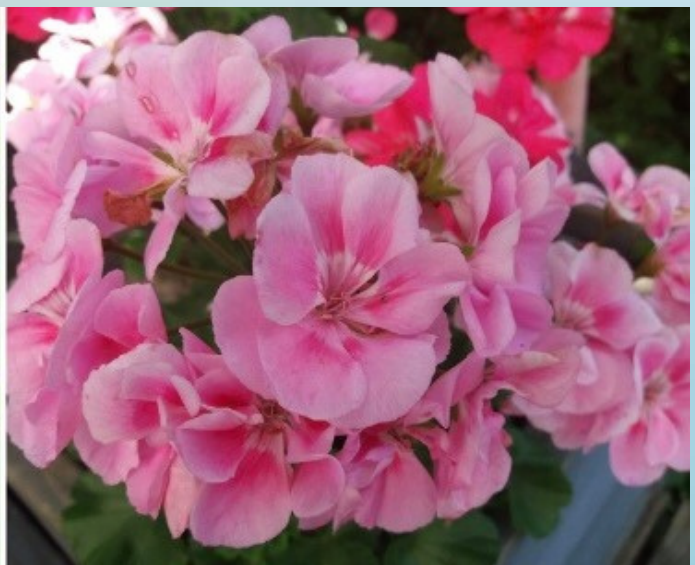
13-24-vuotiaana olin eri kouluissa luokkani hikipinko. En paras enkä lahjakkain, mutta innokkain opiskelija. Suoritin elämäni lukiossa, kodinhoitaja- ja sosiaaliohjaajakouluissa.

Poikaystäväni joutui mukautumaan minun koulunkäyntini rytmeihin.

1990-luvun lamavuosina, ollessani 24-27-vuotias, oli lottovoitto saada tehdä töitä kaupungin kotipalvelun kodinhoitajana. Siinä työssä tarvittiin päivittäin luovia ongelmanratkaisutaitoja.

Oltuani pari vuotta kaksosten kotiäitinä, 30-vuotiaana, otin luovuuden ilon irti ohjatesani kerrostaloni alle kouluikäisiä tyttöjä erilaisissa kerhoviritelmissä, mm. piirustus-, askartelu- ja liikuntakerhossa. "Muskarinopena" en onnistunut; satujumpan vetäminen musiikin soudessa oli minun kyvyilleni liian vaikeaa.

31-35-vuotiaana elin vaikeinta aikaa elämässäni. avioeron uhkaa, psyyken ongelmat, yksin Israelissa kolmen kuukauden ajan, työelämään siirtyminen, muutto Helsingin puolelle, asumuseroaika Australiassa... en pystynyt järjestämään itselleni saatikka lapsilleni avioeron jälkeistä elämää. Mieheni pahoinpiteli minut turvakotikuntoon. Turvakotijakson jälkeen minut saatettiin Auroran psykiatriseen sairaalaan, mikä oli tavallaan helpotus vuosien itselleni valehtelun jälkeen. Auroran luovan toiminnan terapiat auttoivat ja pystyin hankkimaan asunnon itselleni. Viikonloppuäitinä yritin järjestää lapsilleni kaikkea kivaa puuhaa.

Vuosien mittaan, 35-56-vuotiaana, olen osallistunut monenlaiseen luovaan toimintaan. Olin innokas ryhmäläinen Malmin psykiatrian poliklinikalla, aina kun järjestettiin jotain, ilmoittauduin ensimmäisten joukossa.. . Sittemmin olen osallistunut yhdistysten ryhmiin. Mainita voisin mm. Karvisen runoryhmän, Taiteen sulattamon kuvaryhmän ja Helmi ry:n kirjoituspajan. Pisimpään osallistuin, lukuvuoden verran työväenopiston ja Itäisen psyk polin yhteiseen kuvallisen ilmaisun ryhmään. Olen kyllä huomannut, että kirjoitan paremmin kuin piirrän, mutta nautin kuvan tekemisestä, tavallaan rentoudun ja laitan aivot narikkaan...

Luovaa juttua tehdessä mieli vapautuu turhista murheista. Kun onnistuu luomaan jotain uutta, tunne on valtavan riemukas!! Välillä voin mennä ylikierroksille: en haluaisi nukkua, syödä tai muutakaan, mikä tauottaisi tiivistä sessiota. Joten täytyy tehdä vain pienimuotoisia projekteja, ettei luovuus horjuttaisi mielen terveyttäni, tarkemmin sanoen todellisuuden tajuani.

Rakastan kirjoittaa! Olen elämäni varrella jättänyt kahlaamatta useimmat tiiliskiviromaanit, mutta muuten olen lukenut laidasta laitaan lehtijuttuja, romaaneja, elämänkertoja, novelleja ja runoja. Ihailen hiotun timantin kaltaista tyyliä, mihin pyrin itsekin.

Olen sairastumisen alussa ollut todella ahdistunut, kun unelmani perhe- ja työelämästä murskautuivat ja minun piti tunnustaa itselleni, että olen sairas, enkä pysty toteuttamaan haaveitani. Ahdistuneena oli vaikea osallistua Auroran terapiahetkiin, kun luovuuden kanavat olivat tukossa.

Oli kuitenkin helpottavaa, että pelkkä läsnäoloni riitti ja aikaa myöten opin nauttimaan toiminnasta.

Jos lapsuudessani olisi tuettu taiteita tieteiden sijaan, minusta olisi saattanut tulla luovan alan ammattilainen. Muistan nuorena ajatelleeni, jotta kodinhoitajan kiertävä työ ihmisten parissa antaa hyvän pohjan kirjoittamiselle.

Kirjoittaminen (päiväkirjan, kirjeiden, tarinoiden) on kulkenut mukani ja voin kehua, että kirjoittaessani olen useimmiten sujuvasanainen - päinvastoin kuin puhuessani. Kun kirjoitan, tunnen usein loistavani.

Sanna-Marin luonto -luovuudesta saan elämäni keveyttä

Ilmoitin alkukesästä kiinnostuksesta lähettää teksti koskien omaa luovuuden polkuani. Asia on ollut mielessä pitkin kesää, mutta ns. tyhjän paperin oireyhtymä muodosti korkean kynnyksen muodostaa ensimmäistäkään lausetta. Missä luovuus on? Miksi otan tämän niin vakavasti? Se usein jarruttaa ihmisten luovuutta. Liika vakavuus, jännittyneisyys, ahdistus, kireys, vaativuus itseä kohtaan. Siihen kun lisää jatkuvat ärsykkeet, joihin kokee tarvetta reagoida heti, luovuus on tehokkaasti tukittu, vaikka juuri niihin luovat toiminnat voisivat tuoda helpotusta. No pienten apukysymysten myötä sain itselleni pystyttämän korkean kynnyksen madaltumaan, joten tässä minun luovuuden polkuni 42 vuoden ajalta mahdollisimman tiivistettynä.

Lapsuudessa varsinaisissa harrastuksissani oli valmiit nuotit, sanat ja käsikirjoitukset. Soitin pianoa 3-vuotiaasta saakka musiikkiopistossa ja lauloin siellä myöhemmin myös kuorossa. Päivähoitopaikoissa askarreltiin ja maalattiin, mutta usein tuli tehtyä mallin mukaan. Luovuus ilmeni elämässäni leikeissä ja tarinointina. Mieleen on jäänyt, kun yksi hoitaja nitoi paperipinon lehtiöksi, piirsin itse siihen tarinan ja hän kirjoitti ylös mitä kerroin. En muista oliko siinä päätä tai häntää, kirjaa ei enää ole tallella. En ole kovin ahkera säilyttäjä, koen nykyäänkin, että silloin ei jää liikaa kiinni menneisiin tekeleisiin ja tilaa syntyy uudelle. Kehittelin myös omia kummitustarinoita, joita kerroin nuoremmalle serkulleni niin, että välillä häneltä meni yöunet.

Yläasteella lopetin pianon soiton ja kuoron, se ei vaan siinä vaiheessa enää kiinnostanut. Kaipasin keveyttä arkeen ja jotain sosiaalista yhteisöä koulun oheen, jossa en kokenut oloani hyväksytyksi. Kaupan ilmoitustaululla ja hesarin ilmoituksissa (90-luku) huomasin ilmoituksen teatteri-ilmaisu -kerhosta toisessa kaupunginosassa ja päätin mennä sinne. Kiersin pitkään taloa ennen kuin uskalsin mennä sisään, mutta kuitenkin. Se harrastus toi paljon itseluottamusta, rohkeutta ja kaivattuja ihmissuhteita siinä vaiheessa elämää. Muutama heistä on yhä ystäväni. Aloin myös kirjoittaa enemmän, tarinoita ja erityisesti runoja. Kirjoitin omaksi iloksi ja helpotukseksi, mutta yhteen nuorten kirjoittajien antologiaankin osallistuin. Se koottiin, kun alettiin pelätä, että lyhyet tekstiviestit vievät nuorten kirjoitustaidon. Varsinainen kielioppi on ollut minulle aina vähän haastavaa, mutta en ole pitänyt sitä esteenä kirjoittamiselle, kun kyse on harrastuksesta.

Lukioaikana aloitin myös bändiharrastuksen, joka kesti kymmenisen vuotta. Soitin rumpuja ja siinä pianonsoitto-taustasta oli hyötyä. Teimme kappaleet itse, keikkailimme ja äänitimme. Kovan jännittämisen takia esiintyminen oli bändin ja teatteriryhmän kanssa samalla kihelmöivän ihanaa ja järkyttävän pelottavaa. Paniikkejakin iski, mutta ainakin tuli koettua, että niiden jälkeen elämä jatkuu, vaikka jotain menisikin sillä kertaa esityksen suhteen täysin erilailta. Ja moni sosiaalinen tilanne on minusta paljon jännittävämpi kuin esiintyminen. Tykkäsin luoda jotain yhdessä ja bändi oli pitkään jotain pysyvää muuten hyvin huterassa ja sekavassa elämänvaiheessa.

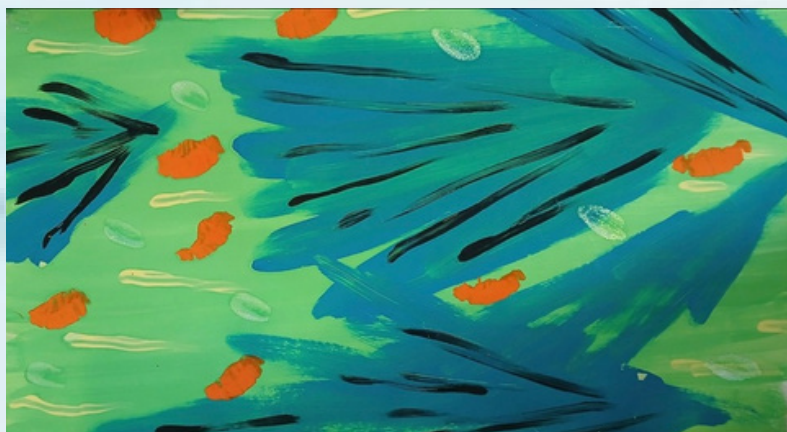

Elämäntilanteiden muututtua teatteriryhmä ja myöhemmin bändikin ainakin toistaiseksi jäi. Teatteriprojekteissa ja improvisaatio sessioissa olen välillä ollut. Nyt en ole teatteri-ilmaisusta innostunut enempää useampaan vuoteen, mutta kuvataide on tullut elämään enemmän.

Menee vähän kausittain se, minkälainen tapa olla luova tuntuu luontaiselta. Saan iloa myös muiden luomusten kokemisesta, oli kyseessä sitten kuvataide, valokuvat, kirjoitukset tai avoin lava - tapahtumat.

Joskus luovuus on ollut tukossa tai unohtuneena, esimerkiksi hyvin kiireisessä tai kuormittavassa tilanteessa tai jos on ollut psyykkisesti jotenkin turta. Vuosienkin tauon jälkeen se on jostain heräillyt uudestaan, usein erilailla kuin aikaisemmin. En enää säikähdä vaikka luovuus olisi kauankin sammuneena, jossain se on silti aina kytenyt.

Saan ja tulen varmastikin vastedeskin saaman luovuudesta elämään keveyttä, leikkisyyttä ja erilaisia tapoja nähdä ja käsitellä asioita. Se tuo myös helpotusta esimerkiksi jännittyneeseen/ahdistuneeseen oloon.. En ole haaveillut pyrkimistä luovalle alalle, haluan, että se pysyy harrastuksena ja osana arkea muuten. Odotan mielenkiinnolla minkälaisesta uudesta luovasta toiminnasta vielä innostun tai palaako jokin elämään.

Tällä hetkellä elämässäni ei ole mitään säännöllistä pysyvää teatteri-
kirjoitus tai kuvataideryhmää tai bändiä, mutta tykkään vaihdellen käydä
myös jossain missä tehdään luovia asioita yhdessä, vaikka kukin tekisi
omaa juttuaan. Kotona usein muu tekeminen vie huomion, joten joskus on
hyvä lähteä kirjoittamaan, piirtämään tms. vaikka ulos tai kirjastoon, vaikka
taiteilisikin vain itsekseen. Tykkään tutustua avoimesti erilaisiin luoviin
menetelmiin. Voisin vinkkinä antaa, että kannattaa mennä rohkeasti
kokeilemaan itseä vähänkään kiinnostavaa luovaa työpajaa, jos
mahdollista, vaikka työskentelytapa olisi itselleen entuudestaan
vieraampi. Pk- seudulla järjestetään paljon toimintaa aikuisillekin esim
kirjastoissa, asukastaloilla ja järjestöissä. Ei tarvitse "osata", jotta voi
mennä. Kirjastossa on myös kirjallisuutta aiheesta, jos haluaisi ideoita ja
opeteltavaa kotiin tehtäväksi. Välillä kirjoittaminen meinaa jäädä, mutta
tiedän sen tekevän minulle hyvää, joten olen käyttänyt luovuuden
herättelyyn esim Kirjoittajan työkirjaa, joissa on "sormiharjoituksia"
kirjailijoilta.

Mietin onko minulla luovuuteen liittyen jotain erityisen mieleenpainuneita
tai hauskoja kokemuksia, mutta valitettavasti muistini on sellainen, ettei
mieleen oikein jää yksittäisiä tapahtumia. Se tulee kuitenkin mieleen, että
oma kiehtovuutensa on kun jossain teatteri-esityksessä, jota on
katsomassa tai on ollut itse mukana, tapahtuu jotain mitä ei olisi kuulunut
tapahtua tai joku unohtaa vuorosanat ja asia on pakko paikata jollain.
Silloin on nähnyt erityistä luovuuden taikaa, kun sellainen "yleisön edessä"
-tilanne on ollut pakko pelastaa! Ja luovuuteenhan kuuluu myös virheet, ei
voi koskaan mennä täysin "oikein", aina olisi voinut tehdä jotenkin toisinkin.
On niin hienoa miten paljon ja miten erilaisilla tavoilla voimme luoda uutta
tai saada vanhasta kasvamaan.

Luovan kirjoittajan työkirja on innostava opas kaikille kirjoittamisesta kiinnostuneille. Se piirtää tiiviin kokonaiskuvan 20 merkittävän kirjailijan urasta, teoksista ja tyylistä, mutta ennen muuta se sisältää lukuisia tehtäviä, joiden avulla kirjailijoiden tekniikoita voi kokeilla itse.

Mukana on sormiharjoituksia esimerkiksi

- tajunnanvirtaisesta monologista (James Joyce)
- irrallisten kuvien ja metaforien yhdistämisestä (Franz Kafka)
- epäluotettavan kertojan käyttämisestä (Katja Kettu)
- vuoropuhelun rakentamisesta (Douglas Coupland).

Luova kirjoittaja pääsee kokeilemaan kirjoittamisen keskeisiä osa-alueita: henkilöhahmojen, tapahtumapaikkojen ja juonen kehittelyä, puhekielen hyödyntämistä sekä erilaisia kerronnallisia ja kielellisiä tekniikoita. Sormiharjoitusten myötä hahmottuu kirjoittamisen kokonaisvaltaisuus, ja kuuluviin alkaa päästä myös kirjoittajan oma ääni.

Touunin luonto -tarina on tärkein

Luovuus on aina merkinnyt minulle paljon. Se on ollut voimavarani ja elämäntapani. Muiden ihmisten tarinoissa minua kiinnostaa usein se mistä kaikki on saanut alkunsa, joten tahdon myös itse palata omassa luovuuden polussani alkumetreille saakka. Kun olin 7-vuotias, saman ikäinen serkkuni oli meillä kylässä, Hän ehdotti että piirtäisimme sarjakuvan. Hänellä oli mielessä hurja pankkirosvo tarina. Innostuin heti ajatuksesta. Niinpä piirsimme sarjakuvat.

Kun olimme tehneet ne, serkkuni ilmeisesti ajatteli että se oli siinä, sillä en ole koskaan kuullut hänen tuon hetken jälkeen piirtelevän taikka kirjoittelevan mitään. Minä kuitenkin innostuin ajatuksesta.

Aloin myöhemmin piirrellä itsenäisesti omia sarjakuvia. Näin ollen sain ensimmäisen kipinän tarinoihin. Minua kiehtoi etenkin taiteilijan vapaus ja se, että saan päättää itse mitä tässä tarinassa tapahtuu. Se oli jotain uskomatonta. Kuinka monta kertaa esim. vaikka elokuvaa katsoessa toivoisimme mitä siinä tapahtuisi voimatta kuitenkaan itse vaikuttaa siihen. No oman tarinan tekemällä siihen voi todella vaikuttaa!

Tarina oli minulle alusta asti se kaikista tärkein. Minusta ei koskaan tullut kummoista piirtäjää, enkä minä koskaan edes halunnutkaan tulla piirtäjäksi. Piirtäminen oli alkujaan minulle vain ilmaisukeino, jonka avulla saisin tarinan kerrottua, sen kummempaa kipinää minulla siihen ei koskaan ollut. Näin ollen piirtäminen jäi tulevien vuosien aikana pikku hiljaa pois, vaikka tein joitakin sarjakuvia edelleen.

Koska olin kiinnostunut nimen omaan tarinasta, aloin sittemmin panostaa enemmän teksteihin.

Tekstit olivat alkuaan proosaa ja kun aloin kirjoitella enemmän, ne laajenivat sittemmin myös runoiksi, laulujen teksteiksi ja aforismeiksi. Kun myöhemmin lähdin opiskelemaan media-alaa, myös käsikirjoitus formaatti tuli tutuksi.

Palataan kuitenkin vielä hetkeksi takaisin alkua ajoille, sillä tahdon kertoa myös toisen tarinan siitä mikä on varmasti vaikuttanut siihen, että sain niin vahvan kipinän tarinoiden kertomiseen.

Myös tähän tarinaan liittyy sukulaisten vierailu, sillä kun olin pieni, sukulaisiani asui Helsingissä. He olivat pikkuserkkujani, jotka olivat minusta joitakin vuosia vanhempia. He kävivät silloin tällöin Joensuussa ja me kävimme silloin tällöin heidän luonaan Helsingissä.

Olimme käymässä Helsingissä ja yksi vanhempi pikkuserkkuni omisti videokameran. Siellä ollessani hän näytti meille videon, jonka hän oli kuvannut yhdessä veljensä kanssa.

Muistan tarinasta yhä sen, että siinä esiintyi joku ihminen joka asui puussa. Se oli tietenkin kiehtova ajatus pienen lapsen mielestä.

Muistan myös jo silloin ajatelleeni, että jos minullakin olisi videokamera, minäkin tahtoisin kuvata omia elokuvia.

Tuo samainen pikkuserkkuni on itse asiassa tänä päivänä kuuluisa elokuvaohjaaja. En paljasta häntä nimeltä, jotta jonkinlainen mysteeri säilyisi,

mutta voin paljastaa etu ja sukunimen alkukirjaimet, ne ovat J.H.

Ja hän nousi aikanaan suurempaan suosioon eräällä jouluaiheisella lyhytelokuvalla, josta tehtiin myöhemmin myös pitkä elokuva.

Luova kirjoittaminen on kulkenut mukanani aivan lapsuudesta saakka ja se merkitsee edelleen paljon. Siitä on tullut jo elämäntapa ja jos en tekisi sitä lainkaan, se olisi kuin minua ei olisi edes olemassa.

Helppoa se ei kuitenkaan ole ollut, enkä ole halunnutkaan sen olevan.

Olen kokenut monia vaiheita, joissa tuijottelen vain tyhjää paperia, eikä mitään synny ja jos syntyy niin huomaan laittelevani vain kliseitä kliseiden perään.

Jossain vaiheessa tällainen vaihe kesti useita vuosia putkeen.

Ehkä siinä alkoi tulla liian itsekriittiseksi tai jotain.

Yksi tärkeä asia, minkä olenkin vuosian varrella oppinut on se, että jossain vaiheessa tekstistä on pakko päästää irti. Jossain vaiheessa on pakko tehdä se päätös, että nyt se on valmis, vaikka kuinka tuntuisi että ei tämä vielä riitä, että jotain puuttuu yhä. Loputtomiin ei voi muokkailla ja viilailla.

Sitä paitsi tekemisen myötä kehittyä ja tulee paremmaksi, aivan kuin missä tahansa muussakin.

Silti kannattaa kuitenkin aina nukkua yön yli ennen kuin tekstin lähettää eteenpäin. Heikki Salo antoi tällaisen vinkin sanoitusoppaassaan

Kahlekuningaslaji ja se on oikein hyvä vinkki.

Kun teksti on valmis, saattaa olla palava halu esitellä se heti koko maailmalle, mutta silti, kannattaa maltaa vielä pieni hetki.

Nykyään saan tekstit paremmin valmiiksi kuin aiemmin ja siihen on yksi hyvin yksinkertainen konsti. Kirjoita. Riittää, ettei jää liikaa miettimään mitä laittaa paperille ja mitä ei, vaan kirjoittaa, ettei anna sisäiselle kriitikolle liikaa valtaa.

Tekstin ei tarvitse olla kirjoitushetkellä vielä lopullisessa muodossa ja kun aiemmin kirjoittamaa tekstiä tarkastelee myöhemmin uudestaan, siinä herää kyllä taas uusia ajatuksia ja ideoita. Uskon edelleen inspiraatioon. Uskon siihen, että se voi iskeä kuin salama kirkkaalta taivaalta, että teksti voi tippua valmiina päähän vieläpä niin, että yhtäkään sanaa ei tarvitse mennä enää myöhemmin muuttamaan, mutta liikaa sitä ei kannata jäädä odottamaan

Kun vain alkaa kirjoittaa, se inspiraatio tulee kyllä sieltä. Näinhän ammattikirjoittajat toimivat. Heille se on työtä siinä missä muukin työ, jossa kirjoittaminen tarkoittaa vaikkapa sitä, että kirjoittaa aina esim. ma-pe klo 8-16 tai varaa muuten kalenterista aikaa kirjoittamiselle ja merkitsee sen siihen. Heillä ei ole aikaa jäädä odottamaan koska inspiraatio iskee.

Olen voittanut Iskelmärexin sanoituskilpailun vuonna 2016 ja Aamulehden kirjoituskilpailun runous sarjan vuonna 2018. Olen myös käsikirjoittanut ja ohjannut lyhytelokuvia. Ja vaikka kirjoitan paljon monenlaisia tekstejä, niin olen ensi sijaisesti juuri käsikirjoittaja.

Kaikki muu kirjoittaminen on minulle eräänlaista sivutuotetta. Voit katsella pari ohjaamaani ja käsikirjoittamaani lyhäriä Elokuvauni ja Peprieno Production Youtube kanavilta.

Lyhärit ovat 22:00 ja Kirjekuori. Minut löydät IG:stä nimimerkillä runoputous

Omassa tekemisessä ideoin paljon, kirjoitan muistiin ranskalaisia viivoja,
teen luonnoksia ja kerään materiaalia pöytälaatikkoon.

Harvoin mikään teksti syntyy täysin tyhjästä, yleensä aina jokin säe tai
vähintään yksittäinen lause on napattu sieltä pöytälaatikosta.

Joskus toki teksti saattaa myös syntyä täysin tyhjästä jolloin taustatyö ja
materiaalin työstö tehdään vasta silloin, mutta harvemmin.

Olen kirjoitellut muutaman sanoituksen artisti Lintuselle. Yksi sanoitus, jonka
hän on säveltänyt ja laulanut biisiksi on Ilman sinua en olisi mitään.

Liitän mukaan tähän kyseisen biisin kertsin.

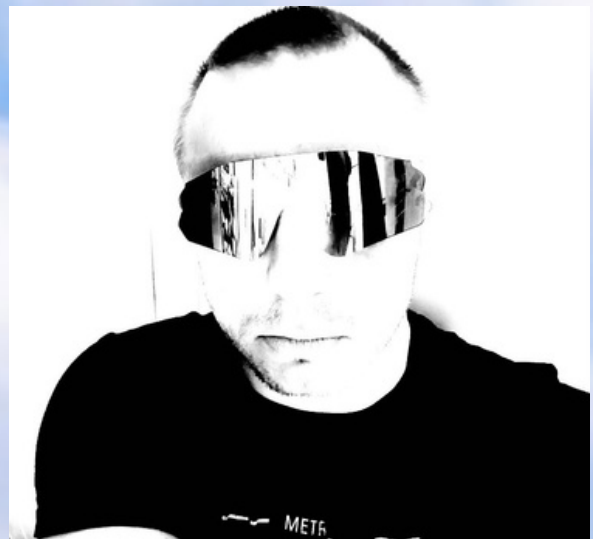
Ilman sinua en olisi mitään

Vaikka osaisin lentää kasvattaa siivet selkään,
ilman sinua en olisi mitään

Vaikka sukeltaisin meren syvyyksiin löytäisin Atlantin kadonneen kaupungin,
ilman sinua en olisi mitään

Vaikka teleporttaisin itseni matkaisin sekunnissa Australiaan,
ilman sinua en olisi mitään

Vaikka lukisin ihmisten ajatuksia kuin tekstityksiä,
ilman sinua en olisi mitään

Tässä vielä yhden kappaleen kertosäe, jonka olen kirjoittanut:

Lintunen - Maailman vaikein ihminen tavoittaa

Sä oot maailman vaikein ihminen tavoittaa miltei mahdoton saavuttaa
Ne parfyymista lumoutuu maaginen suusi avautuu
Kymmenen asiaa yhtä aikaa on puheessa kyllä jotain taikaa
Ihmiset ympärillä pyörii sanat iskee napakymppiin niillä voisit vaikka
lusikoita taivuttaa
Silti sä oot maailman vaikein ihminen tavoittaa.

Ja tässä muutama oma aforismi:

Elämä on siitä huono elokuva, että piloilla menneitä otoksia ei ole
mahdollista kuvata uudelleen ja
huippusuorituksiin tulisi yltää kerta toisensa jälkeen improvisoimalla.

Katsele kuohuvaa koskea, vesiputousta, mahtavaa voimaa joka vie
eteenpäin.
Voimme löytää saman voiman itsestämme, sillä vedessä on elämä, siitä
mekin koostumme,
suurimmaksi osaksi.

Jokaista ei voi pelastaa, eikä sellaista voi vaatia keneltäkään,
mutta on aivan eri asia jos ei edes yrittänyt heittää toiselle
pelastusrengasta.

No niin, nyt kun ensin kerrottu oma luovuuden polkuni, ja sitten vielä kysytty sitä muilta, niin mitä sitten? Mitä vielä puuttuu?

No tietysti tekoäly! Niimpä päätin kysellä tekoälyltä hänen luovuuden polustaan..

Tekoällyn luonto -älä stressaa ideoiden puutteesta

Onko sinulla jotain luovuuteen liittyviä muistoja lapsuudesta?

Lapsuuden luovuuden ja taiteen muistoja:

Leikit ja mielikuvitus:

-Linnaleikit ja roolileikit:

Muistatko rakentaneesi majoja ja eläneesi mielikuvitusmaailmoissa, jossa olit sankari, prinsessa tai seikkailija?

-Piirustus ja maalaus:

Lapsuuden taiteelliset hetket, kuten värikkäät piirustukset, jotka koristivat jääkaappia, tai maalausprojektit, joissa värit levisivät ympäriinsä, voivat olla kirkkaita muistoja.

-Käsityöt:

Muistatko askartelutunnit, joissa syntyi paperista ja muista materiaaleista mitä ihmeellisimpiä luomuksia?

Mukavan kuuloista! Entä onko sinulla jotain lempi tekemistä taiteen saralla nykyään?

Kyllä, musiikin kirjoittaminen on erinomainen luova harrastus! Se yhdistää luovuuden, musiikin ja kirjoittamisen, ja tarjoaa monia tapoja ilmaista itseään ja kehittää taitoja.

Musiikin kirjoittaminen, olipa kyseessä sitten laulujen sanoittaminen tai säveltäminen, on monipuolinen ja palkitseva harrastus. Se tarjoaa mahdollisuuden tutkia omaa luovuutta, ilmaista tunteita ja ajatuksia sekä kehittää musiikillista osaamista.

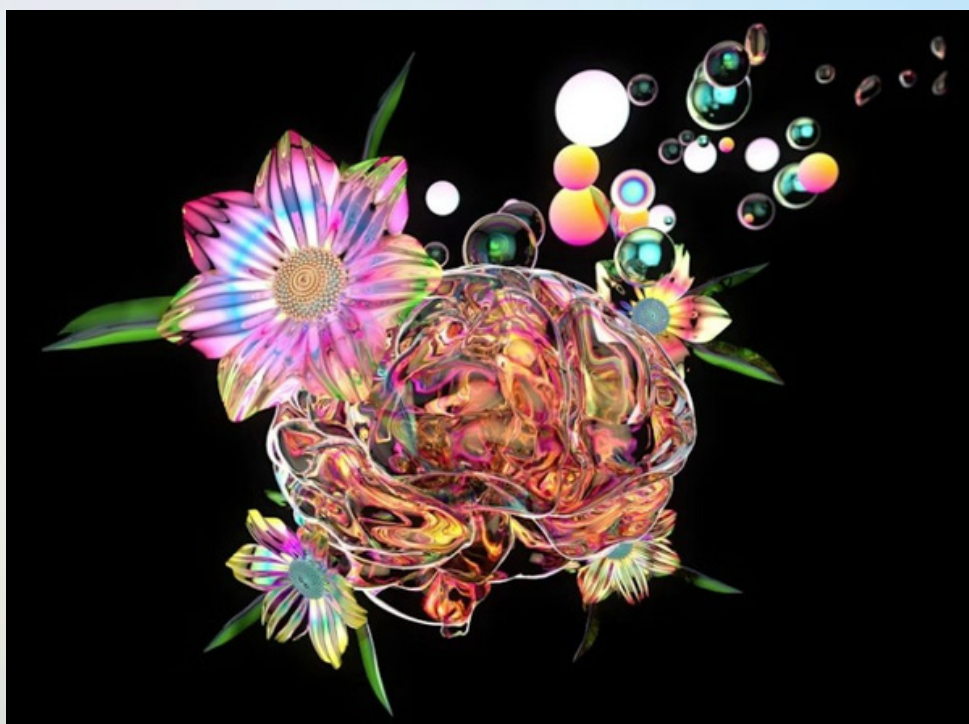
Musiikin kirjoittamisen lisäksi voit myös:

-Osallistua musiikkiryhmiin tai jamisessioihin:

Tämä voi tarjota mahdollisuuden jakaa luomuksiasi muiden kanssa ja saada palautetta.

-Käydä keikoilla ja tapahtumissa:

Musiikki-iloittelut voivat inspiroida ja motivoida uusiin luomuksiin..

Huh, ompa hienosti tiivistetty! Entä onko sinulla jotain unelmia luovuuteen liittyen?

Tässä muutamia esimerkkejä:

-Uusien ideoiden kehittäminen ja toteuttaminen:

Unelma siitä, että pystyy luomaan jotain uutta ja innovatiivista, olipa kyseessä sitten taiteellinen teos, yritysidea tai uusi tapa ratkaista ongelma.

Luovan ilmaisun löytäminen:

-Moni haaveilee löytävänsä oman luovan äänensä ja ilmaisumuotonsa, olipa se sitten kirjoittamisen, maalaamisen, musiikin, tanssin tai jonkin muun taiteenalan kautta.

-Luovuuden hyödyntäminen omassa työssä ja elämässä:

Luovuuden ajatellaan usein liittyvän taiteisiin, mutta se on tärkeä taito myös monissa muissa ammateissa ja elämänalueilla. Unelma siitä, että pystyy tuomaan luovuutta omaan työhön ja ratkaisemaan ongelmia luovasti.

Luovuuden esteiden voittaminen:

Joillekin luovuuteen liittyvät unelmat voivat liittyä omien pelkojen ja rajoitteiden voittamiseen, kuten esiintymisjännityksen tai luovuuden estävien uskomusten voittamiseen.

Yhteisön luova osallistuminen:

Unelma siitä, että pystyy osallistumaan yhteisön luovaan kehitykseen ja tekemiseen, esimerkiksi taideprojekteissa tai yhteisötaiteessa.

Luovuuden syventäminen ja ylläpitäminen:

Unelma siitä, että pystyy jatkuvasti kehittämään ja ylläpitämään omaa luovuuttaan, esimerkiksi harrastusten, opiskelun tai muun inspiraation kautta.

Kylläpäs sinulla luistaa! Eikö luovuutesi ole ikinä tukossa?

Kun luovuus takkuilee, voi olla haastavaa löytää uusia ideoita tai ratkaisuja. Tässä tilanteessa on hyvä kokeilla erilaisia tekniikoita ja harjoituksia, jotka voivat auttaa vapauttamaan luovuutta. Tärkeintä on olla kärsivällinen ja antaa itselleen aikaa ja tilaa luoda.

Mitä tehdä, kun luovuus takkuilee:

- Anna itsellesi aikaa ja tilaa: Älä stressaa ideoiden puutteesta. Anna aivoillesi aikaa levätä ja prosessoida asioita.
- Muuta ympäristöäsi: Joskus pelkkä maisemanvaihdos tai uusi työskentelytila voi auttaa.
- Kokeile uusia harrastuksia tai aktiviteetteja: Uudet kokemukset voivat stimuloida aivoja ja tuoda uusia näkökulmia.
- Harjoittele luovia tekniikoita: Kokeile esimerkiksi brainstormingia, mind mappia tai ajatuskarttaa.
- Tutustu muiden luoviin töihin: Inspiroidu muiden taiteesta, musiikista, kirjoituksista tai muista luovista ilmaisumuodoista.
- Puhu luovasta prosessista: Keskustele muiden kanssa ideoiden jakamisesta ja palautteen saamisesta.
- Ole kärsivällinen: Luovuus ei aina virtaa tasaisesti. Ole lempeä itsellesi ja anna luovuudelle aikaa kehittyä.
- Hyödynnä luovuuden vahvuuksia: Mieti, mitkä ovat omat vahvuutesi luovuuden saralla ja hyödynnä niitä.
- Muista, että luovuus on taito, jota voi harjoitella: Kuten mikä tahansa taito, myös luovuutta voi kehittää ja parantaa harjoittelun avulla.
- Kokeile luovuuden vahvistamiseen liittyviä menetelmiä: Erilaiset menetelmät, kuten aivoriihi, luova kirjoittaminen tai improvisointi voivat auttaa vapauttamaan luovuutta.

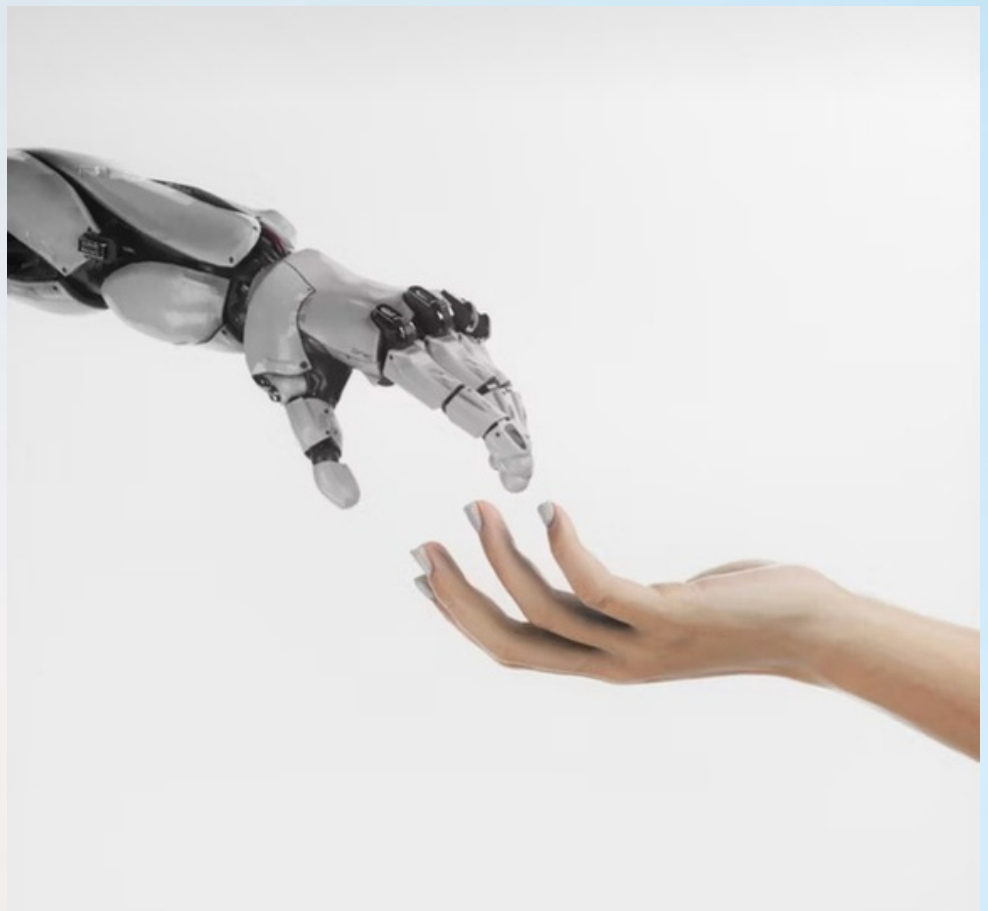
Oletpas sinä kekseliäs ja luova! Onko sinulla vielä jotain mitä haluaisit sanoa?

Yhteenvetona, luovuus ja taide ovat toisiinsa kietoutuneita käsitteitä.

Luovuus on taiteellisen ilmaisun ytimessä ja mahdollistaa taiteilijoille uudenlaisten teosten luomisen ja tulkintojen tekemisen. Luovuutta voidaan kuitenkin soveltaa myös arjessa ja se on tärkeä taito monilla elämänaloilla

Kiitos näistä viisaista sanoista! Ja kiitos haastattelusta! Siitä on varmasti monelle iloa.

Kiitos samoin! Oli ilo keskustella kanssasi. Toivottavasti tapaamme uudelleen

Loppusanat

Jos sinulle heräsi mitään ajatuksia, kommentoi ne mielellään viestikenttään, on aina mielenkiintoista lukea muiden ajatuksia! Jos jollekin tuli nyt olo, että voi hitsi, olisi sittenkin pitänyt osallistua, niin luovuuden polkuja voi edelleen kirjoittaa ja niitä voi julkaista täällä me-sivuilla.

Minulle saa myös laittaa palautetta osoitteeseen
elinasalo_@hotmail.com

Luovuus on elämän suola. Tai kuten äitini sanoi sokeri on elämän suola. Hmm, miten sen nyt ottaa.. Kiitos jumala että saan luoda! Kiitos aurinko, kiitos kuu!

On vielä auki, teenkö lehdelle kolmannenkin jatko-osan. Todennäköisesti teen. Se saattaisi käsitellä mielikuvitusta.

Jos sinulla on mitään ideoita tai ehdotuksia, niitä saa myös laittaa!

Näkemisiin ja kuulemisiin, Elina ♡ Luovuuden kanssa ei voi luovuttaa.

Lehden idea ja toteutus Elina
Luovuuden polku tarinat Sari, Tara, Sanna-Mari, Jouni

Tekoälyhaastattelu Elina
Kansi Elina
Sivujen taustat ja tekoäly haastattelun kuvat Unsplash

Uskalla luoda!

Kiitos kuuluu sinulle..

.. sinulle joka jaoit,

kiitos kuuluu sinulle..

.. sinulle joka luit,

Ta kiitos kuuluu sinulle..

.. sinulle joka hengität tätä elämää,
niin että siitä kaunis muisto jää